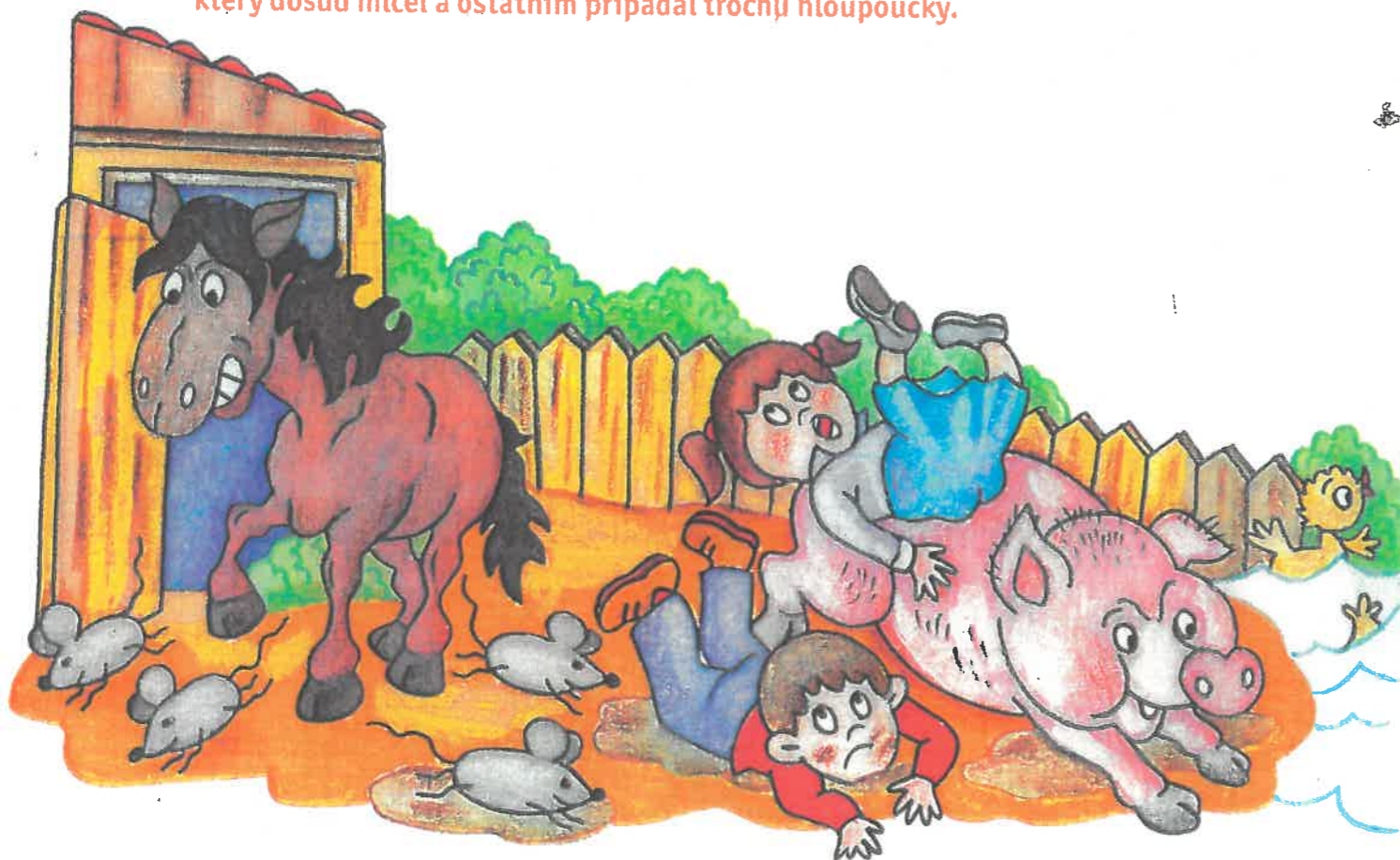

O NESPOKOJENÝCH ZVÍŘÁTKÁCH

Na tom našem dvoře všechno to krákoře, mňouká, ňafá a syčí. Jeden přes druhého a všichni najednou. Zvířátka připomínají houf dětí, když zlobí a hádají se mezi sebou. Co se to děje?

Všechno začalo tím, že slípka Pipka začala naříkat. „Jsem jako rozlámaná! Ach, co se jen naběhám a nasháním, než snesu jedno vajíčko! O tom husa Trajda nemá ani ponětí!“ „Cože? Já hlídám hejno nezvedených housat a učím je způsobům!“ zasyčela husa. „Já se do ničeho nepletu, ale obě jste směšnééé,“ protáhla se kočka Lízinka. „Nejtěžší je přece chytání myší, těch se bojí i lidé! Zrovna včera před jednou vyskočila hospodyně až na stůl, zatímco já hnala myš až do stodoly!“ „Haha“, zařehotal koník. „Zahnat myš – to je tedy výkon! Já vozil celé odpoledne Jendu s Ančou a dával pozor, aby nespadli, protože i na koni s nimi šijí všichni čerti. To je umění, kdo z vás to dokáže?“ „Rochroch, prosím, já bych to zkusil,“ ozval se čuník, který dosud mlčel a ostatním připadal trochu hloupoučký.

Tak nějak povstal ten veliký křik a zmatek. Nakonec moudrý pes Baryk navrhnul, aby si zvířátka druhý den mezi sebou práci vyměnili. Myslel to dobře a chtěl kamarády trochu vytrestat, ale takové boží dopuštění, jaké vypuklo, přece jen nečekal.

Od časného rána běhala vyděšená Pipka po břehu rybníka a marně svolávala rozpustilá housata, která se potápěla v největší hloubce a měla z nové mámy jen legraci! Trajda se zatím vrtěla na hnízdě v kurníku, ale ať se snažila sebevíc, vajíčko jako Pipka nesnesla. Ve stáji zlostně podupával koník, ze kterého si myšky nic nedělaly. Dokonce si tam hrály na schovávanou a přímo mezi jeho kopýtky na „Škatule, škatule, hýbejte se!“ Kočka Líza vlezla do boudy, že bude hlídat místo pejska, ale přišlo na ni spaní a docela jí ušlo, že někdo nechal na dvoře vrata dokořán. To by se pejskovi stát nemohlo! Ale pozor, kdo se to k těm otevřeným vratům žene? Funící čuník, vezoucí na hřbetě obě děti. Valí se jako parní lokomotiva, vyběhne na náves a šup! Už je s dětmi uprostřed blátivé louže, která ani trochu nevoní. Anča brečí, Jenda fňuká a prasátko se provinile vrací zpět ke svému korýtku... Baryk už na víc nečeká a štěkáním přivolá svého pána.

Hospodář byl moudrý člověk a zvířátkům rozuměl. Svolal je všechna dohromady a trochu si s nimi popovídal. O čem? Inu, že je dobře, když máme svoji práci rádi, ale musíme si také vážít práce těch ostatních. Zvířátka to nakonec pochopila, zastyděla se a na usmířenou si dala pac a pusku... Na tom našem dvoře je zase klid a pořádek, jen na nezvedená housata někdy místo domluvy platí spíš vrbový proutek.

TEĎ A TADY SI SE MNOU PROCVIČÍŠ:

Čtení. Čtenářské dovednosti.

